

Nytt från Nordens lille Kanaan

Kära vänner!

November 2016

Stor är din trofasthet

I somras hade vi en liten fest för våra familjer från Sverige, Norge och Danmark – två mammor, syskon med respektive och syskonbarn. Alla var glada över att få träffas. De har ju ett "gemensamt öde" i och med att alla har en Mariasyster att förhålla sig till. Till den träffen hade vi gjort en film som visade några axplock från allt vi har upplevt. När vi ser tillbaka på de nästan fem åren vi nu har varit i Norge, fylls vi av förundran och tacksamhet. "Stor är din trofasthet" – den sången har vi ofta sjungit. "Ny är var morgon din nåd emot mig. Var dag du åt mig ger det som du nyttigt ser. Stor är din trofasthet, Herre mot mig."

Ja, vår gode himmelske Fader har överöst oss med sin nåd och godhet. Han hjälpte oss att ta tag i mycket som var nytt och okänt, som byggprojekt och allt som måste göras i ordning både inne och ute. Till sist kunde vi även förnya köket i Opstuen, där våra gäster äter och ofta lagar mat själva. Det var helt nödvändigt och vi är nu glada när vi ser hur fint det fungerar.

När Gud ber oss om att sätta allt det yttre i stånd – för det har han gjort, då är det med en avsikt: Han vill möta människor med sin kärlek. Han vill att våra hus och vårt hem ska vara en plats där han är välkommen och där vi både i vår kammare (se Matt. 6:6) och tillsammans med andra får lära känna Jesus bättre. Det Gud vill, är alltid att nå våra hjärtan. Därför är det vår bön, också för Nordens lille Kanaan, att Jesus får möta alla som kommer hit.

Högt älskade

I våras berättade vi om flyktingarna som började komma till oss. Under månaderna som gått sedan dess har det blivit fler. Det beror inte minst på våra vänner från Iran som har bott mycket hos oss. De leder hela tiden nya människor med muslimsk bakgrund till Jesus. En speciellt gripande upplevelse var när en ung pojke från Afghanistan blev döpt i Glomma (Norges största flod här i närheten), i juni. Målmedveten och orädd frågade han ledaren på asylcentret efter en Bibel på sitt modersmål. På det sättet började vår bekantskap med den här fina pojken. Nu ser vi honom alltid med sin Bibel, i kyrkan och på möten. Även

när han är ensam på asylcentret är Bibeln hans käraste bok.

För några veckor sedan fick vi besök av ett iranskt par som bor i Holland. Också de har muslimsk bakgrund. När "Amir" var en liten pojke på nio år, tyckte han att det var orättvist att Allah bara skulle ha talat till Muhammed och inte till honom. En dag hörde han Guds stämma i sitt hjärta: "När du blir stor, ska jag tala till dig." Jesus höll sitt ord och talade till honom. I dag är han en församlingsledare bland iranier och andra farsitalande i Amsterdam. Dessutom arbetar han och hans fru i det beryktade "Red-light district", prostitutionens högborg. Hans fru mötte Jesus i en dröm. Hon var livrädd för sin pappa. En natt kom Jesus till henne och sa att han ville ta hand om hennes situation. Nästa morgon blev hon inkallad till sin pappa – den här gången gav han henne en puss, och rädslan försvann! Det är stort för oss att bevittna hur Guds kärlek möter dessa som aldrig hade möjlighet att läsa Bibeln eller vara med i någon kristen gemenskap i hemlandet.

Denna lilla historia visar också på Guds kärlek till dem: En persisk asylsökande i Danmark översatte ett av våra traktat "Varifrån ska min hjälp komma?" till farsi. I början av juli skulle det vara en stor konferens i Hillerød med 400 farsitalande deltagare. Målet var att de skulle få detta traktat. Med hjälp av några som kunde språket här i Norge fick vi det formaterat och tryckt. Men tiden var knapp. Här i bygden bor det två danskar. Vi frågade en av dem om han skulle resa till Danmark. Ja, exakt dagen efter att traktatet var färdigt i tryckeriet skulle han åka! Det var en fredag. Dagen därpå hämtade en vän traktaterna på kajen i Köpenhamn och så blev de utdelade på konferensen som började på söndagen. Tack till vår himmelske Fader – han är den bästa koordinatör!

Barnslig tillit

Gud talar till oss på många olika sätt. Ibland gör han det genom barn. Karl, som kom till oss från Tyskland, berättade om sitt barnbarn på tre år. Hon hade just lärt sig att ringa till farfar själv. Nyligen sa hon till honom: "Vet du egentligen, att min docka inte kan äta!" "Så?" säger farfar. "Ja, hon har ingen stol att sitta på. Hon behöver en sådan trästol som jag har". Det var ett klart besked och farfar är nu i gång med att göra en fin liten stol så inte dockan ska svälta ihjäl.

Har *vi* en sådan barnslig tillit till vår himmelske Fader, en fast förväntan att han både vill och kan hjälpa oss?

Inte fruktan, utan gudsfruktan

Vi lever i en tid när man inte måste vara en profet för att förstå att stora omvälvningar plötsligt kan komma. Då behöver vi en fast förankrad tillit till honom som är klippan i världens brusande hav.

Det senaste året har förändrat Europa. Stora flyktingvågor har sköljt in över oss. Flera tusen nådde aldrig fram eftersom vågorna tog *dem*.

Samtidigt ser vi ett självmedvetet islam resa sig i Europa:

– På väg till Danmark passerar vi Malmö. Utanför staden har det byggts en gigantisk moské. – På Kristiansands gator vimlar det av muslimer. Snart förstår vi att det är fredagsbön i moskén. Från bilen ser vi in i gången där det står mängder av skor som tillhör de bedjande männen. Det är tydligen två moskéer vid sidan av varandra. Den ena heter "Nor". En vän som är med i bilen, en tidigare muslim, vet att det betyder "ljus" på arabiska. Han ser också med ett halvt öga att en del av männen är Hizbollah-anhängare och att de med vita kläder har varit i Mekka.

1983 skrev Moder Basilea en bok som på engelska har titeln "Allah or the God of the Bible – what is the truth?". Där skriver hon bland annat:

På en islamsk konferens i London 1976 blev det sagt: "När vi har vunnit London för islam blir det inte svårt att vinna resten av den västliga världen".

I början av juni i år, samma dag som vi hade tagit fram boken igen och läst det här, hörde vi på nyheterna att London hade valt sin förste muslimske borgmästare.

Moskén i Kristiansand kallas "Ljus".

I västvärlden har vi i hög grad vänt oss bort från Honom som verkligen är Ljuset. Mörkret vi har begett oss in i, gör att vi tror på lögnen och jublar över "kejsarens nya kläder" – könsneutrala äktenskap, – fritt val av juridiskt kön, i Norge är det snart lika lätt som att byta skjorta! I möte med allt detta kallas vi mer än någonsin till en kompromisslös efterföljelse av Jesus, inte med hårda och dömande hjärtan, men så som Judas visar oss i sitt brev:

"Håll er kvar i Guds kärlek, medan ni väntar på att vår Herre Jesus Kristus i sin barmhärtighet skall ge er evigt liv. Sådana som tvivlar skall ni vara barmhärtiga mot och frälsa genom att rycka dem ur elden. Mot andra skall ni också vara barmhärtiga, dock med fruktan, så att ni till och med avskyr deras livklädnad som är nersmutsad av köttet." Jud. 1:21-23

Det kokar i vår värld – i Väst, i Mellanöstern, i Turkiet, i Ryssland ... Mänskligt sett har vi anledning att frukta. Men Herren säger till oss: Frukta inte för människor! *"Frukta Gud och ge honom äran, ty stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har skapat himlen och jorden, havet och vattenkällorna."* Upp. 14:7

Vi har en stor förmån i denna tid: Gud vill vara allt för oss!

Tillbaka till korset

Vi har gått in i firandet av reformationsjubileet. Livet blev nytt för Martin Luther när fruktan för en straffande Gud blev förvandlad till kärlekens gudsfruktan.

Det stora jubileet inleddes bland annat med påvens besök i Lund. För fem hundra år sedan var den 31 oktober startskottet till kyrkans delning. Påvebesöket är ett av många uttryck för önskan att vi ska finna varandra igen.

Ja, enhet var Jesu sista bön. Enheten äger rum under korset och bara där. Syster Joela tar upp detta ämne i den bifogade broschyren: "Er reformasjonen fullendat? Tillbaka till korset!" Vi har den inte på svenska men sänder den på norska och hoppas att det går bra.

Jesus sa till judarna: *"Jag har också andra får, som inte hör till den här fållan. Dem måste jag också leda, och de kommer att lyssna till min röst. Så skall det bli en hjord och en herde."* Joh. 10:16

Den gode herden är Judarnas Konung. När vi tar emot denne konung, kommer sann enhet att växa fram.

Som konung ska Jesus också komma tillbaka och sätta sina fötter på Oljeberget. Vi vet inte när, det vet bara vår himmelske Fader. Men Jesus förväntar sig att vi ska tyda tidens tecken och att vi är med och banar väg för hans ankomst. I det här sammanhanget har det varit en speciell gåva och glädje att Gud har förberett ett nytt uppdrag för vårt systraskap i Israel. Redan 1958 reste de första tyska systrarna till Israel för att betjäna de överlevande efter Förintelsen. Från 1961 hade vi ett eget litet rekreationshem för dem i Jerusalem, det så kallade "Beth Abraham" (Abrahamhuset). Tjänsten där gick nu mot sitt slut och vi trodde att vi måste bryta upp från Jerusalem. Men judiska vänner sa: "Nej, ni måste stanna här!" Nu har Gud gett oss ett nytt litet ställe som

Ein Kerem ↑

vi kan fortsätta arbetet i Israel ifrån. Det är först och främst systrarna i Tyskland som tar sig an det här uppdraget, men på sensommaren fick också syster Regine vara där i en period för att hjälpa till med allt som skulle göras i ordning. Huset ligger i Ein Kerem, en liten by i Judeens bergsbygd utanför Jerusalem. Traditionen säger att det var här Sakarias och Elisabet bodde. Här växte Johannes Döparen upp, han som beredde vägen för Herrens första ankomst. Den kamelhårsklädde Johannes med det allvarliga budskapet, var en man som älskade Jesus in i döden. I den enkla timmermannen från Nasaret såg Johannes något mer:

"Se Guds lamm, som tar bort världens synd." Joh. 1:29

"Brudgum är den som har bruden. Men brudgummens vän, som står där och hör honom, gläder sig innerligt över brudgummens röst. Den glädjen har jag nu helt och fullt." Joh. 3:29

Lammet och brudgummen – honom önskar också vi att visa på. Det är honom Israel väntar på. Det är honom också frustrerade muslimer längtar efter. Det är honom vår avfallna västliga värld behöver.

Vi går mot jul. Änglarnas sång har inte förstummats:

"Var inte förskräckta! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren." Luk. 2:10-11

Med en bön att denna glädje som ingen kan ta ifrån oss, ska fylla våra hjärtan, önskar vi er en välsignad advents- och jultid.

Tack till alla som trofast stöttar oss i förbön och med gåvor! Utan er kärlek och omsorg hade vi inte kunnat utföra vårt arbete.

Kära hälsningar,

tillsammans med systrarna Mirofora, Consolata och Regine, *syster Angelina*

Sommarens retreat på Bjerkely Folkhögskola blir den 22-25 juni 2017

NYHET: Vi har just fått en enkel hemsida på svenska så man kan finna oss lättare på nätet i Sverige. Skriv in adressen i det översta fältet (inte i sökfältet): www.evangeliskamariasystrarna.webnode.se

Sommarretreat →

← Det nya köket tas i bruk

← Grupparbete och bön →

Unga musiker spelar «himmelsk musik» →

Kvinnokonferens i Kristiansand, samtal vid bokbordet ←

Långfredagsvandring och församlingsbesök i böneträdgården i Udby, Danmark ↑

←

Retreat i Danmark ↑

